

Arrest

nr. 201 991 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 5 oktober 2015 asiel aan. Op 24 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Tadzjiek van origine. U bent geboren op 15 januari 1982 in Wehar, district Nejrab in de provincie Kapisa. U bent soenniet.

Toen u ongeveer 1 jaar was verhuisde u met uw familie naar Deqazi, district Nejrab in de provincie Kapisa, waar u bleef tot u 6 of 7 jaar oud was. Daarna verhuisde u met uw familie naar Kabul, waar u woonde en studeerde geneeskunde aan de universiteit. In 2009 studeerde u af en in 2010 keerde u terug naar Deqazi. In februari 2014 vond u werk in Kabul, waar u woonde en werkte tot uw vertrek in juli 2015.

In 2010 kwam uw neef A. R. (...) op voor de parlementsverkiezingen in het district Nejrab in de provincie Kapisa. Uw neef nam het op tegen andere kandidaten, waaronder H. M. (...). U hielp zelf mee in de campagne van uw neef. U was zijn chauffeur en u was altijd bij hem. Omdat uw neef veel aanhangers had, kocht H. M. (...) het bestuur om, waardoor uw neef van de kieslijst werd gehaald. De mensen uit uw district waren het hier niet mee eens en gingen betogen in Kabul. H. M. (...) werd enkele weken later verkozen als vertegenwoordiger voor het parlement.

In februari 2014 begon u te werken bij K. Z. (...) als administratief bediende. Het bedrijf leverde olie en brandstof aan, onder andere, het Afghaans Nationaal Leger. U beantwoordde telefoons en noteerde de bestellingen, die u doorgaf aan uw leidinggevende. U werkte hier tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Begin 2015 contacteerde de neef van H. M. (...), A. H. (...), u voor een gesprek. U werd op uw werk opgehaald door hem en hij bracht u naar H. M. (...). Na het gesprek gaf A. H. (...) u 600 dollar. Eén tot anderhalve maand later werd u opnieuw gecontacteerd door de neef van H. M. (...). Tijdens dit tweede gesprek vroeg H. M. (...) u om dozen te transporteren. Voor elke doos die u transporteerde zou u 6000 dollar ontvangen. U ging in eerste instantie akkoord, maar op advies van uw neef, die zei dat het een valstrik zou kunnen zijn, sloeg u het aanbod toch af. U zei H. M. (...) u met rust te laten en u wilde niets meer met hem te maken hebben.

Ongeveer drie maanden later, op 14 juni 2015, kwamen drie mannen naar uw huis in Nejrab, waar op dat moment uw neef S. (...) logeerde. U was op dat moment in Kabul. De mannen namen uw neef S. (...) mee omdat ze dachten dat hij u was. Zes dagen later werd het lichaam van uw neef gevonden.

Anderhalve maand tot twee maanden later kwamen er twee geblindeerde wagens naar uw kantoor in Kabul. De mannen vroegen naar u en probeerden met dwang naar binnen te komen. Op dat moment bent u via de keuken weggevlucht. U besliste twee dagen later om Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan eind juli 2015 en na een reis van twee maanden kwam u aan in België op 28 september 2015. Op 5 oktober 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, badge van K. Z. (...), contract van K. Z. (...), getuigschrift van de universiteit, certificaat van uw opleiding, verklaring van het district, een DVD en twee foto's neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

In uw verklaringen stelt u dat uw neef A. R. (...) zich kandidaat stelde voor de parlementsverkiezingen in 1389 (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de manier waarop iemand zich kandidaat kan stellen voor de

parlementsverkiezingen antwoordde u dat mannen die het 12de schooljaar hadden afgerond zich konden kandidaat stellen (CGVS, p. 14). Daarnaast moet die persoon zich aanmelden in een kantoor, waar hij formulieren moet invullen (CGVS, p. 14). Als de persoon die zich kandidaat wil stellen een vaste job heeft, dan moet hij deze opzeggen (CGVS, p. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een persoon die zich kandidaat wil stellen een Afghaans burger moet zijn, hij mag niet veroordeeld zijn voor een misdrijf en moet beschikken over zijn burgerlijke rechten, hij moet 25 jaar oud zijn en geregistreerd kiezer zijn (zie administratief dossier). Bovendien moet hij een lijst voorleggen met handtekeningen van minstens 1000 geregistreerde kiezers en moet hij een bedrag van 30000 Afghani storten (zie administratief dossier). Voor sommige beroepen, zoals vastgelegd in de Kieswet, geldt de voorwaarde dat kandidaten ontslag moeten nemen (zie administratief dossier). Er wordt niet van u verwacht dat u van alle details met betrekking tot de kandidaatstelling op de hoogte bent, maar er kan minstens worden verwacht dat u in grote lijnen weet wat er van een kandidaat verwacht wordt, in het bijzonder gelet op het feit dat u verklaarde nauw betrokken te zijn bij de verkiezingscampagne van uw neef (CGVS p. 14-15). Dat u dat niet weet, wijst erop dat u niet zo nauw betrokken was bij de verkiezingscampagne van uw neef als u zelf beweerde. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U verklaarde dat H. M. (...) probeerde het leven van uw neef in gevaar te brengen en hem het gevoel te geven dat hij niet veilig is (CGVS p. 11). Gevraagd naar hoe hij dat deed, bleef u erg vaag en antwoordde u dat hij uw neef liet volgen bij zijn campagne om zo te weten waar hij een mijn kon (laten) plaatsen (CGVS p. 16). U haalde ook een voorbeeld aan waarbij F. (...), iemand die posters omhoog hing voor uw neef, geslagen werd en hem gezegd dat zijn leven voorbij zou zijn als hij nog posters zou ophangen (CGVS p. 16). U kan echter geen andere concrete voorbeelden geven waaruit zou blijken dat het leven van u of uw neef in gevaar gebracht zou zijn. Bovendien verklaarde u dat eens uw neef op de hoogte was van een mogelijke bedreiging, hij gewoon thuis bleef (CGVS p. 16). Dit lijkt echter erg onwaarschijnlijk aangezien een kandidaat voor de verkiezingen geacht wordt om campagne te voeren. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielfrelaas.

Vervolgens beweerde u dat uw neef van de kieslijst werd gehaald door toedoen van H. M. (...) (CGVS p. 11-12, 15). U verklaarde dat hij de overheid had omgekocht om uw neef van de kieslijst te halen. Dat was ongeveer 8 of 9 dagen voor de bekendmaking van het resultaat (CGVS p. 15). U verklaarde dat de overheid gebeld had om te zeggen dat uw neef van de kieslijst was gehaald, zonder een verdere reden te geven (CGVS p. 16). Gevraagd hoe u wist dat H. M. (...) hierachter zat antwoordde u louter dat hij geld en macht had, en dat hij al een aantal keer had gezegd om afstand te nemen van de verkiezingen (CGVS p. 15). U heeft echter niet afdoende kunnen aantonen dat H. M. (...) werkelijk de oorzaak was van de diskwalificatie van uw neef, wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnt.

Tevens verklaarde u dat u in 1393 werd gebeld door de neef van H. M. (...), A. H. (...), voor een gesprek (CGVS p. 12). In dat gesprek zei hij dat u niet bang voor hem moest zijn, aangezien u uit hetzelfde district kwam (CGVS p. 12). Na afloop van het gesprek stopte de neef u 600 dollar toe (CGVS p. 12, 17). U kon niet antwoorden op de vraag waarom u 600 dollar kreeg (CGVS p. 17). Later werd u opnieuw uitgenodigd voor een gesprek (CGVS p. 12). U denkt dat H. M. (...) en zijn kompanen u in de problemen wilden brengen omwille van de vroegere problemen tussen H. M. (...) en uw neef (CGVS p. 17). Deze verklaring is echter weinig waarschijnlijk. Op het moment dat de twee gesprekken plaatsvonden was er immers al 3 jaar verstreken na de parlementsverkiezingen. Bovendien was er volgens uw verklaringen niets meer gebeurd tussen de parlementsverkiezingen van 1389 en de gesprekken in 1393 (CGVS p. 17). Gevraagd naar de reden waarom er zoveel tijd verstreken is tussen de verkiezingen en de gesprekken met H. M. (...) verklaarde u dat u geen werk had en dat hij bezig was met het ontvoeren van mensen en verkrachten van vrouwen (CGVS p. 19). Deze verklaring is echter niet afdoende en het zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Ongeveer één tot anderhalve maand later werd u opnieuw uitgenodigd voor een tweede gesprek met H. M. (...) (CGVS p. 12, 18). In dit gesprek vroeg hij u om via uw werk dozen te transporteren, waarbij u 6000 dollar per doos zou ontvangen (CGVS p. 12, 17). U kan niet afdoende verklaren waarom precies u benaderd werd door H. M. (...) en niet iemand anders van uw familie (CGVS p. 17-18). U zei dat dit te wijten is aan het feit dat u altijd bij uw neef was, en dat mensen uit het dorp dachten dat jullie broers waren (CGVS p. 17-18). Dit verklaart echter niet waarom uw neef niet rechtstreeks werd benaderd. Deze verklaringen zetten uw asielmotieven dan ook verder op de helling.

Op 14 juni 2015 kwamen 3 mannen naar uw huis in Nejrab omdat ze dachten dat u daar op dat moment aanwezig was (CGVS p. 18). In werkelijkheid was het uw neef S. (...) die op dat moment in uw huis logeerde, en hij werd meegenomen door de mannen (CGVS p. 18). Zes dagen later werd hij vermoord teruggevonden (CGVS p. 18). Gevraagd naar de identiteit van de mannen zei u dat het mannen waren onder leiding van H. M. (...) (CGVS p. 18-19). De reden waarom ze achter u aankwamen was volgens uw verklaringen omdat u het voorstel om dozen te transporteren had afgewezen (CGVS p. 19). Het is weinig waarschijnlijk dat H. M. (...) dadelijk na uw afwijzing beroep doet op zulke extreme maatregelen als moord, zeker gelet op het feit dat u in de drie jaar na de verkiezingen geen enkel probleem met hem heeft gehad. Nog is het weinig aannemelijk dat H. M. (...) meer dan drie maanden zou wachten alvorens maatregelen te nemen (CGVS p. 18). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven eens te meer.

Ten slotte verklaarde u dat u vandaag geen enkel contact meer heeft met uw neef en niet op de hoogte bent van zijn situatie (CGVS p. 19). U weet enkel dat uw neef nog steeds in Afghanistan verblijft, maar u heeft niet aan uw moeder gevraagd hoe het met hem gaat en of hij zelf problemen heeft (CGVS p. 19). Gelet op het feit dat uw problemen volledig bouwen op de kandidaatstelling van uw neef voor de parlamentsverkiezingen en de problemen met zijn tegenstander, kan minstens verwacht worden dat u op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw neef verkeert in Afghanistan. Dat u zich daarover niet geïnformeerd hebt, terwijl u daartoe de kans hebt (CGVS p. 19), tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan. Dat uw leven meer in gevaar was dan het leven van uw neef omdat u een tussenpersoon was (CGVS p. 19), is niet aannemelijk gelet op het feit dat uw neef en niet u de tegenstander was van H. M. (...). Dit element doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u verscheidene documenten neer. Uw taskara is louter een bevestiging van uw identiteit, welke hier niet ter discussie staat. Daarnaast legde u een badge en een contract neer van uw werk bij K. Z. (...), een getuigenschrift van de universiteit en een certificaat van uw opleiding. Deze documenten bevatten louter informatie over uw opleiding en uw werk die niet in twijfel getrokken wordt. U legde een DVD neer, waarop negen video's in totaal te bekijken zijn. Zeven video's zijn toespraken van uw neef, twee video's laten een betoging zien. Deze DVD bevat enkel informatie die aantoont dat uw neef kandidaat was voor de parlamentsverkiezingen, wat niet ter discussie staat. Verder had u twee foto's bij die aantonen dat uw neef kandidaat was bij de parlamentsverkiezingen. Deze informatie doet geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen. Ten slotte legde u een verklaring van het districtscentrum neer waarin de dood van uw neef S. (...) erkend wordt. Dergelijk documenten kunnen gemakkelijk worden nagemaakt of via corruptie verkregen worden (zie administratief dossier) en de informatie uit dit document doet dan ook geen enkele afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien bevat het document geen hoofding, waardoor de bewijswaarde van het stuk nog vermindert.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviseerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert geloof te hechten aan verzoekers verklaringen aangaande de vervolging in zijn land.

Dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in hoofdzaak gemotiveerd wordt door motivatie zoals “dit lijkt erg onwaarschijnlijk”, het is weinig aannemelijk”,....

Dat deze motivaties echter niet als een afdoende motivatie kunnen beschouwd worden nu deze niet redelijk onderbouwd worden.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bovendien geen rekening hield met het feit dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan en dat zijn asielaanvraag zich ook in Afghanistan afspeelt.

Dat dient te worden opgemerkt dat de realiteit, normen, .. in Afghanistan totaal verschillend zijn dan West-Europa en feiten, welke alhier voor onmogelijk worden gehouden, in Afghanistan wel absoluut mogelijk kunnen zijn.

2. Dat verder verzoeker opmerkt dat hij ter staving van zijn asielaanvraag bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat verzoekers leven en vrijheid in Afghanistan in gevaar is.

Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter in de weigeringsbeslissing nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekers neef kandidaat was voor de parlementsverkiezingen in Afghanistan, een verklaring m.b.t. de dood van verzoekers neef,... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

De vaststelling dat in Afghanistan documenten gemakkelijk kunnen worden nagemaakt of via corruptie kunnen worden verkregen doet geen afbreuk aan de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout

Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter nalaat een grondig onderzoek in te stellen naar verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ernstig werden geschonden.

3. Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarnaast bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land heeft nagelaten rekening te houden met het subjectieve element van verzoekers angst/vrees enerzijds (verzoekers neef werd vermoord, de komst van geblindeerde wagens naar zijn kantoor,...) en met de weinig rooskleurige situatie in Afghanistan anderzijds (cf. infra).

Dat verzoeker verwijst naar het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", van het UNHCR.

In dit handboek (punten 40 en 41) wordt uitdrukkelijk gesteld dat bij de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging dient rekening te worden gehouden met het subjectieve element enerzijds en de familiale, etnische, politieke, sociale en persoonlijke achtergrond van de aanvrager anderzijds.

"40. An evaluation of the subjective element is inseparable from an assessment of the personality of the applicant, since psychological reactions of different individuals may not be the same in identical conditions. One person may have strong political or religious convictions, the disregard of which would make his life intolerable; another may have no such strong convictions. One person may make an impulsive decision to escape; another may carefully plan his departure.

41. Due to the importance that the definition attaches to the subjective element, an assessment of credibility is indispensable where the case is not sufficiently clear from the facts on record. It will be necessary to take into account the personal and family background of the applicant, his membership of a particular racial, religious, national, social or political group, his own interpretation of his situation, and his personal experiences--in other words, everything that may serve to indicate that the predominant motive for his application is fear. Fear must be reasonable. Exaggerated fear, however, may be well-founded if, in all the circumstances of the case, such a state of mind can be regarded as justified".

Dat de situatie in Afghanistan allesbehalve veilig kan genoemd worden en er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld.

Dat er nog steeds gewelddadige conflicten, bomaanslagen, gevechten, ... plaatsvinden, waarbij onschuldige burgers vaak het doelwit/slachtoffer zijn/worden :

"[...]UNAMA started tracking civilian casualties (comprising civilians who are either killed or injured as a result of conflict and other forms of violence) in 2009. The number of civilian casualties increased every year between 2009 and 2015, apart from a four per cent decrease in 2012 compared to 2011. The year 2015 saw the highest number of civilian casualties compared to previous years, with 11,002 civilian casualties (3,545 civilian deaths and 7,457 injured). Between 1 January 2009 and 31 December 2015, UNAMA recorded a total of 58,736 civilian casualties (21,323 deaths and 37,413 injured). The trend of rising numbers of civilian casualties continued in the first quarter of 2016. UNAMA observed that the rise in civilian casualties was due to an increase in ground engagements, targeted killings and complex and suicide attacks. While in the first half of 2015 casualties from ground engagements decreased by 19 per cent, increased ground fighting across Afghanistan caused a 60 per cent increase in civilian casualties from ground engagements in the second half of 2015. Pro-government forces were responsible for 30 per cent of civilian casualties caused by ground engagements, while AGEs caused 25 per cent of the civilian casualties from ground engagements (UNAMA could not determine the perpetrator for 44 per cent of the casualties from ground engagements). According to UNAMA, the significant increase in 2015 in civilian casualties from ground engagements by pro-government forces was due in large part to the completion of the security transition at the end of 2014, with the ANSF taking full responsibility in 2015 for counterinsurgency operations. In 2014, improvised explosive devices (IEDs) were responsible for 925 civilian deaths and 2,053 injuries, marking an increase by 3 per cent compared to 2013. In 2015, for the first time since 2012, civilian deaths (713) and injuries (1,655) resulting from the use of IEDs decreased by 20 per cent compared to the previous year; however they remained the second most important cause of casualties after ground engagements, representing 21 per cent of civilian casualties. AGEs also continued to use suicide attacks to target public places, including crowded markets, mosques, social gatherings such as weddings, gatherings of tribal elders and civilian government offices, in violation of international humanitarian law. In 2014 UNAMA documented 1,582 civilian casualties (371 killed and

1,211 injured) from suicide attacks, a 28 per cent increase from 2013; in 2015 these attacks increased by a further 16 per cent compared to 2014, causing 1,840 civilian casualties (308 deaths and 1,532 injured). Marking a 28 per cent increase from 2014, in 2015 pro-government forces caused 1,854 civilian casualties (621 deaths and 1,233 injured), the vast part of which (68 per cent) were caused by ground engagements.⁷⁸ UNAMA notes that it may be under-reporting the number of civilian casualties from night search operations, as a result of the limitations linked to the operating environment and limited access to information.⁷⁹ In 2015, aerial operations by both international military forces and the Afghan Air Force caused 296 civilian casualties, an 83 per cent increase compared to 2014. [...] [...]AGEs also continued to use suicide attacks to target public places, including crowded markets, mosques, social gatherings such as weddings, gatherings of tribal elders and civilian government offices, in violation of international humanitarian law. In 2014 UNAMA documented 1,582 civilian casualties (371 killed and 1,211 injured) from suicide attacks, a 28 per cent increase from 2013; in 2015 these attacks increased by a further 16 per cent compared to 2014, causing 1,840 civilian casualties (308 deaths and 1,532 injured) [...].

[...]AGEs were reported to carry out extrajudicial executions, torture and ill-treatment; and prevent civilians from exercising their rights to free movement, freedom of expression, political participation, as well as access to education and health care and the right to an effective remedy. [...]

[...]Decades of conflict and recurrent natural disasters have left Afghanistan's population in a state of deep vulnerability, with many people's coping mechanisms having been exhausted. The ongoing conflict further exacerbates these vulnerabilities through the destruction of livelihoods and the loss of livestock, growing rates of communicable diseases, increased displacement, continuous human rights abuses, and higher crime levels.¹⁵⁶ Similarly, the protracted conflict, poor governance and weak or corrupt institutions are reported to have led to a situation where disaster preparedness, risk reduction and emergency response mechanisms are weak or absent[...]. (cf. rapport van het UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan dd. 16.04.20161, p. 16-17, 22, 26-27)

De mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch maakt in haar recente jaarrapport 2017²”, melding van dagelijks geweld en ernstige schending van de mensenrechten waarom de gewone Afghaanse burgers in hun land worden geconfronteerd :

“As fighting continued between Taliban and government forces in Afghanistan in 2016, thousands of civilians were killed and injured in insurgent suicide and IED attacks. The Taliban claimed responsibility for many of these, but groups affiliating themselves with the Islamic State (also known as ISIS) claimed several particularly deadly attacks in KabulThe United Nations documented 8,397 civilian casualties as of September 30, approximately the same as the record number set in the first nine months of 2015. The Taliban and other insurgents were responsible for 61 percent, most from IEDs and suicide attacks. Government forces, including unofficial militias, caused 23 percent of civilian casualties.”.

4. *Dat in casu sprake is dat in geval van terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland hij in elk geval een "reëel risico op ernstige schade" loopt (waartegen hij geen bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan invoeren) in de zin van:*

“- Doodstraf of executie

- Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst”

5. *Dat uit de bestreden beslissing geenszins duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan de art. 48/3 en art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, aan de Vluchtelingenconventie van Genève en aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”*

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 1-74.

2.2.3. Op 15 februari 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 164-169.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij de vervolgingsfeiten die hij inroept niet aannemelijk maakt daar (i) hij niet weet wat er in grote lijnen van een kandidaat voor de parlementsverkiezingen verwacht wordt, wat erop wijst dat hij niet zo nauw betrokken was bij de verkiezingscampagne van zijn neef als dat hij zelf beweerde, (ii) hij erg vaag bleef over hoe H. M. het leven van zijn neef probeerde in gevaar te brengen en hem het gevoel probeerde te geven dat hij onveilig is en hij bovendien verklaarde dat zijn neef gewoon thuis bleef eens hij op de hoogte was van een mogelijke bedreiging, wat erg onwaarschijnlijk is voor een kandidaat voor de verkiezingen die wordt geacht om campagne te voeren, (iii) hij niet afdoende heeft kunnen aantonen dat H. M. werkelijk de oorzaak was van het feit dat zijn neef van de kieslijst werd gehaald, (iv) het weinig waarschijnlijk is dat H. M. en zijn kompanen hem in de problemen wilden brengen omwille van de vroegere problemen tussen H. M. en zijn neef nu er al drie jaar verstreken waren na de parlementsverkiezingen en er in die jaren niets meer was gebeurd, (v) hij niet afdoende kan verklaren waarom precies hij benaderd werd

door H. M. en niet iemand anders van zijn familie, (vi) het weinig waarschijnlijk is dat H. M. dadelijk na zijn afwijzing van het voorstel om dozen te transporteren overgaat tot moord en (vii) hij niet meer geïnformeerd heeft over de situatie van zijn neef terwijl hij daartoe de kans had en het niet aannemelijk is dat zijn leven (als tussenpersoon) meer in gevaar was dan het leven van zijn neef, die de tegenstander was van H. M. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, is de commissaris-generaal van oordeel dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door louter te poneren dat de realiteit en normen in Afghanistan totaal verschillend zijn dan deze in West-Europa en dat feiten die hier voor onmogelijk worden gehouden in Afghanistan wel absoluut mogelijk kunnen zijn, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Ter staving van zijn asielaanvraag legde verzoeker een taskara, een badge en een contract van zijn werk, een getuigschrift van de universiteit, een certificaat van zijn opleiding, een verklaring van het districtscentrum, een DVD en twee foto's neer (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten').

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze stukken als volgt gemotiveerd:

“Uw taskara is louter een bevestiging van uw identiteit, welke hier niet ter discussie staat. Daarnaast legde u een badge en een contract neer van uw werk bij K. Z. (...), een getuigschrift van de universiteit en een certificaat van uw opleiding. Deze documenten bevatten louter informatie over uw opleiding en uw werk die niet in twijfel getrokken wordt. U legde een DVD neer, waarop negen video's in totaal te bekijken zijn. Zeven video's zijn toespraken van uw neef, twee video's laten een betoging zien. Deze DVD bevat enkel informatie die aantoont dat uw neef kandidaat was voor de parlementsverkiezingen, wat niet ter discussie staat. Verder had u twee foto's bij die aantonen dat uw neef kandidaat was bij de parlementsverkiezingen. Deze informatie doet geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen. Ten slotte legde u een verklaring van het districtscentrum neer waarin de dood van uw neef S. (...) erkend wordt. Dergelijk documenten kunnen gemakkelijk worden nagemaakt of via corruptie verkregen worden (zie administratief dossier) en de informatie uit dit document doet dan ook geen enkele afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien bevat het document geen hoofding, waardoor de bewijswaarde van het stuk nog vermindert.”

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, werd dus terdege rekening gehouden met de door hem neergelegde bewijsstukken. Verzoeker stelt voorts dat deze motivering niet afdoende is, maar laat na *in concreto* te duiden in welk opzicht dit zo zou zijn. Waar verzoeker nog laat gelden dat de vaststelling dat documenten in Afghanistan gemakkelijk kunnen worden nagemaakt of via corruptie kunnen worden verkregen geen afbreuk doet aan de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht van de commissaris-generaal, wordt er op gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de verschillende pertinente en gedetailleerde motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker *quasi* ongemoeid worden gelaten, laat staan worden weerlegd of ontcracht, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig

asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden door de hoge graad van corruptie aldaar (adm. doss., stuk 14, document nr. 3), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde verklaring van het districtscentrum.

Verzoeker wijst inzake de subjectieve component van zijn vrees nog op de moord op zijn neef en de komst van geblindeerde wagens naar zijn kantoor en citeert hierbij de artikelen 40 en 41 van het *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van UNHCR, en meent dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden. Hij laat evenwel zelf na de concrete motieven in de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat het, zeker gelet op het feit dat hij in de drie jaar na de verkiezingen geen enkel probleem met H. M. heeft gehad, weinig waarschijnlijk is dat H. M. dadelijk na zijn afwijzing van het voorstel om dozen te transporteren beroep doet op zulke extreme maatregelen als moord en dat het evenzeer weinig aannemelijk is dat H. M. meer dan drie maanden zou wachten alvorens maatregelen te nemen, te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker immers geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal en maakt hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In de door verwerende partij op 9 februari 2018 neergelegde aanvullende nota worden nog de volgende bemerkingen gedaan:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de voormelde informatie) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voert aan dat de situatie in Afghanistan allesbehalve veilig kan genoemd worden en dat er sprake is van veralgemeend willekeurig geweld in de zin van gewelddadige conflicten, bomaanslagen of gevechten waarbij onschuldige burgers vaak het doelwit zijn of het slachtoffer worden. Hij citeert hierbij uit de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en uit het jaarrapport 2017 van Human Rights Watch. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie van verzoeker blijkt in dezelfde lijn te liggen als de informatie van verwerende partij. In zoverre uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en van verzoeker blijkt dat er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Voor zover verzoeker in zijn aanvullende nota van 15 februari 2018 nog opmerkt dat de informatie van het CGVS betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kabul, terwijl hij afkomstig is uit de provincie Kapisa, en bij deze nota een passage voegt uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kapisa, wordt erop gewezen dat hij dit middel niet in het verzoekschrift heeft ontwikkeld en tevens nalaat aan te tonen dat hij dit middel niet kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Het in de aanvullende nota van 15 februari 2018 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Louter ten overvloede kan er overigens nog bijkomend op worden gewezen dat verzoeker zelf zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (adm. doss., stuk 15, Verklaring DVZ, nr. 10) als op het CGVS (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 19 mei 2017, p. 4) had aangegeven dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul had verbleven, zodat de commissaris-generaal op goede gronden de veiligheidssituatie in Kabul heeft beoordeeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een manifeste beoordelingsfout wordt evenmin aangetoond.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN